

De ongetrouwde hertog

Julia
Quinn

DE ONGETROUWDE
HERTOG

Deel 1 uit *De familie Bridgerton*-serie

ISBN 978-90-225-8658-7

ISBN 978-94-023-1277-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridgerton Series The Duke and I*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Lee Avison/Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2000 by Julie Cotler Pottinger. Published by arrangement with HarperCollins Publishers

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beste lezer

Ik krijg vaak de vraag welke van mijn boeken ik het leukst vind. En het is eerlijk gezegd bijna onmogelijk om daar antwoord op te geven. Ik vind verschillende dingen leuk aan verschillende boeken. Een personage misschien, een specifieke scène... al mijn boeken zijn me op verschillende manieren dierbaar.

*Maar ik zal je een geheimje vertellen: ik heb altijd een zwak gehad voor *De ongetrouwde hertog*. Voor mij markeert het een nieuwe weg die ik met mijn schrijven ben ingeslagen. Ik weet niet precies wat er gebeurde, maar *De ongetrouwde hertog* was diepgaander en rijker dan alles wat ik eerder had gedaan. Het markeert ook het begin van de *Bridgerton*-serie, een reeks van acht boeken, door lezers in hun hart gesloten op een manier die me altijd met verbazing en nederigheid zal blijven vervullen.*

*Maar het begon dus allemaal met *De ongetrouwde hertog*, met Simon, een man die wanhopig probeert aan de bittere erfenis van zijn vader te ontkomen, en Daphne, die precies datgene wil waarvan Simon zeker weet dat hij het haar niet kan geven. En natuurlijk is er *Lady Whistledown*, de vlijmscherpe columniste die over dit alles een mening heeft. Lees de eerste bladzijde van een willekeurig hoofdstuk, dan zul je zien wat ik bedoel...*

*Als je nog geen enkel deel uit de *Bridgerton*-serie hebt gelezen, is dit een fantastisch boek om mee te beginnen. Ik hoop dat je er plezier aan zult beleven.*

Met de allerbeste wensen,

Julia @

*Voor Danelle Harmon en Sabrina Jeffries,
zonder wie ik dit boek nooit op tijd af had gekregen.*

*En voor Martha van elektronisch prikbord
The Romance Journal, voor haar idee om het
Daphne's Bad Heir Day te noemen.*

*En voor Paul,
ook al vindt hij dat hij al danst als hij mijn hand
vasthoudt en toekijkt terwijl ik rondjes draai.*

Noot van de schrijfster

Een deel van de royalty's die de schrijfster ontvangt uit de verkoop van dit boek zal worden gedoneerd aan de National Multiple Sclerosis Society.

Elizabeth, je bent een kanjer!

Proloog

De geboorte van Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset, graaf Clyvedon, werd uitbundig gevierd. Kerkklokken luidden urenlang, de champagne vloeide rijkelijk in het gigantische kasteel dat de pasgeborene zijn thuis zou noemen en het hele dorp Clyvedon legde het werk neer om deel te nemen aan het feest dat de vader van de jonge graaf had verordonneerd.

‘Dit,’ zei de bakker tegen de smid, ‘is geen gewone baby.’

Want Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset zou zijn leven niet als graaf Clyvedon slijten. Dat was slechts een eretitel. Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset – de baby die meer namen bezat dan een baby ooit nodig kon hebben – was erfgenaam van een van de oudste en rijkste hertogdommen van Engeland. En zijn vader, de negende hertog van Hastings, had jarenlang op dit moment gewacht.

Terwijl hij in de gang voor de kraamkamer van zijn vrouw stond, met het krijtende kind in zijn armen, liep het hart van de hertog bijna over van trots. Hij was al een flink eind in de veertig en had moeten toezien hoe zijn kameraden – hertogen, graven, iedereen – de ene na de andere erfgenaam voortbrachten. Sommigen hadden eerst de teleurstelling van een paar dochters moeten doorstaan voordat ze een kostbare zoon verwekten, maar uiteindelijk hadden ze allemaal de zekerheid gekregen dat hun familielijn zou worden voortgezet en dat hun bloed zou worden doorgegeven aan de volgende generatie van de Engelse elite.

Zo niet de hertog van Hastings. Hoewel zijn vrouw er in de vijftien jaar van hun huwelijk vijf keer in was geslaagd zwanger te raken, had ze slechts twee zwangerschappen voldragen, en beide keren waren de kinderen doodgeboren. Na de vijfde zwangerschap, die in de vijfde maand in een bloederige miskraam was geëindigd, hadden chirurgen en artsen mijnheer de hertog en mevrouw de hertogin gewaarschuwd dat ze absoluut geen nieuwe poging moesten ondernemen om een kind te krijgen. Het leven van de hertogin stond op het spel. Ze was te broos, te zwak, en misschien, zeiden ze voorzichtig, te oud. De hertog zou zich er gewoon bij moeten neerleggen dat het hertogdom aan de familie Basset zou ontvallen.

Maar de hertogin kende godzijdank haar taak in het leven en na een herstelperiode van zes maanden zette ze de deur tussen hun beider slaapkamers weer open en hervatte de hertog zijn jacht op een zoon.

Vijf maanden later deelde de hertogin de hertog mee dat ze zwanger was. De onmiddellijke opgetogenheid van de hertog werd getemperd door zijn grimmige voornemen dat niets, absoluut niets deze zwangerschap zou doen mislukken. Zodra het besef was doorgedrongen dat de hertogin haar maandelijks cyclus had gemist, mocht ze het bed niet meer verlaten. Er werd een arts ingeschakeld om haar elke dag te bezoeken en halverwege de zwangerschap spoorde de hertog de meest gerespecteerde arts van Londen op en betaalde hem een vorstenloon om zijn praktijk in de steek te laten en tijdelijk zijn intrek te nemen in Clyvedon Castle.

De hertog nam deze keer geen enkel risico. Hij zóu een zoon krijgen, en het hertogdom zóu in handen blijven van de Bassets.

De weeën begonnen een maand te vroeg en er werden kussens onder de heupen van de hertogin gelegd. De zwaartekracht zou de

baby misschien binnenhouden, legde dokter Stubbs uit. De hertog vond dat een logisch argument en zodra de dokter zich 's avonds had teruggetrokken, legde hij er nog een kussen bij, zodat zijn vrouw in een hoek van twintig graden werd getild. Zo bleef ze een maand lang liggen.

Toen kwam eindelijk het moment van de waarheid. De hele huishouding bad voor de hertog, die zo graag een erfgenaam wilde, en een enkeling dacht eraan te bidden voor de hertogin, die steeds magerder en brozer was geworden, terwijl haar buik steeds rond en dikker werd. Ze probeerden niet te hoopvol te zijn – de hertogin had tenslotte al twee baby's ter wereld gebracht en begraven. En zelfs als het haar lukte om een gezond kind te baren, kon het ook nog... nou ja, een meisje zijn.

Toen de kreten van de hertogin luider en frequenter werden, drong de hertog haar kamer binnen, zonder zich te bekommeren om de protesten van de arts, de vroedvrouw en het kamermeisje van zijn vrouw. Het was een bloederige bende, maar de hertog was vastbesloten aanwezig te zijn als het geslacht van de baby werd onthuld.

Het hoofdje verscheen, en toen de schoudertjes. Iedereen leunde naar voren om toe te kijken terwijl de hertogin zwoegde en perste, en toen...

En toen wist de hertog dat er een God bestond en dat Hij de Bassets toelachte. Hij gaf de vroedvrouw een minuut de tijd om de baby schoon te maken. Toen nam hij de kleine jongen in zijn armen en marcheerde de grote zaal in om hem aan iedereen te tonen.

'Ik heb een zoon!' bulderde hij. 'Een volmaakte, kleine zoon!'

En terwijl de bedienden juichten en huilden van opluchting, keek de hertog neer op de piepkleine graaf en zei: 'Jij bent volmaakt. Jij bent een Basset. Jij bent van mij.'

De hertog wilde de jongen mee naar buiten nemen om iedereen te bewijzen dat hij eindelijk een gezond mannelijk kind had verwekt, maar de lucht was zo vroeg in april nog wat fris, dus liet hij toe dat de vroedvrouw de baby weer naar zijn moeder bracht. De hertog besteedde een van zijn favoriete ruinen en reed weg om de geboorte te vieren en zijn geluk uit te schreeuwen tegen iedereen die het horen wilde.

Intussen raakte de hertogin, die sinds de geboorte aanhoudend had gebloed, buiten bewustzijn en ten slotte gleed ze uit het leven weg.

De hertog rouwde om zijn vrouw. Echt waar. Hij had natuurlijk niet van haar gehouden, maar ze waren op een vreemd afstandelijke manier met elkaar bevriend geweest. De hertog had niets meer van het huwelijk verwacht dan een zoon en erfgenaam, en in dat opzicht had zijn vrouw zich een voorbeeldige echtgenote getoond. Hij regelde dat er ongeacht het seizoen elke week verse bloemen aan de voet van haar grafmonument werden gelegd, en haar portret werd van de zitkamer naar de hal verplaatst en op een eervolle plek in het trappenhuis opgehangen.

En toen vervolgde de hertog zijn leven met het grootbrengen van zijn zoon.

In het eerste jaar kon hij natuurlijk niet veel doen. De baby was nog te jong voor verhandelingen over landbeheer en verantwoordelijkheid, dus liet de hertog Simon over aan de zorgen van zijn kindermeisje en vertrok zelf naar Londen. Daar zette hij zijn leven op ongeveer dezelfde wijze voort als voordat hij met het ouderschap was gezegend, behalve dat hij iedereen – zelfs de koning – dwong om uitvoerig de miniatuur te bekijken die hij kort na de geboorte van zijn zoon had laten schilderen.

De hertog bracht van tijd tot tijd een bezoek aan Clyvedon en

keerde daar voorgoed terug op Simons tweede verjaardag, klaar om de scholing van de kleine jongen ter hand te nemen. Er werd een pony aangeschaft, er werd een klein geweer uitgekozen dat in de toekomst kon worden gebruikt bij de vossenjacht, en er werden leerboeken besteld over elk onderwerp dat een mens maar kon bedenken.

‘Daar is hij nog veel te jong voor!’ riep nurse Hopkins, het kindermisje, uit.

‘Onzin,’ antwoordde Hastings hooghartig. ‘Ik verwacht natuurlijk niet dat hij dit alles binnenkort beheerst, maar het is nooit te vroeg om met de scholing van een hertog te beginnen.’

‘Hij is geen hertog,’ mompelde de nurse.

‘Hij wordt het.’ Hastings keerde haar de rug toe en kroop achter zijn zoon aan, die met een stel blokken een asymmetrisch kasteel aan het bouwen was op de grond. De hertog was al enkele maanden niet op Clyvedon geweest en was blij met Simons groei. Hij was een stevige, gezonde jongen, met glanzend bruin haar en een paar heldere blauwe ogen.

‘Wat bouw je daar, jongen?’

Simon glimlachte en wees.

Hastings keek op naar nurse Hopkins. ‘Spreekt hij niet?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nog niet, mijnheer de hertog.’

De hertog fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hij is twee. Hoort hij niet te spreken?’

‘Sommige kinderen doen daar langer over dan anderen, mijnheer de hertog. Hij is duidelijk een intelligente jongen.’

‘Natuurlijk is hij intelligent. Hij is een Basset.’

De nurse knikte. Ze knikte altijd als de hertog sprak over de superioriteit van het Basset-bloed. ‘Misschien is er gewoon niets wat hij wil zeggen,’ opperde ze.

De hertog leek niet overtuigd, maar hij gaf Simon een speel-

goedsoldaatje, klopte hem even op zijn hoofd en verliet het huis om de nieuwe merrie te trainen die hij van Lord Worth had gekocht.

Twee jaar later was hij minder inschikkelijk.

‘Waarom praat hij niet?’ bulderde hij.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde de nurse handenwringend.

‘Wat heb je met hem gedaan?’

‘Ik heb niets gedaan!’

‘Als je je werk goed had gedaan, zou hij’ – de hertog priemde een boze vinger in Simons richting – ‘nu praten.’

Simon, die aan zijn miniatuurbureau zijn letters zat te oefenen, sloeg de woordenwisseling belangstellend gade.

‘Hij is godverdomme vier jaar,’ brulde de hertog. ‘Hij hoort te kunnen praten.’

‘Hij kan schrijven,’ zei de nurse snel. ‘Ik heb vijf kinderen grootgebracht, en geen van hen had zo’n aanleg voor letters als jonheer Simon.’

‘Daar zal hij veel aan hebben als hij niet kan praten.’ Hastings wendde zich tot Simon en keek hem woedend aan. ‘Praat tegen me, verdomme!’

Simon deinsde terug. Zijn onderlip trilde.

‘Mijnheer!’ riep de nurse uit. ‘U maakt het kind bang.’

Hastings draaide zich met een ruk naar haar toe. ‘Misschien heeft hij dat nodig. Er moet hem een flinke dosis discipline worden bijgebracht. Misschien kan een goed pak slaag hem helpen zijn stem te vinden.’

De hertog greep de zilveren borstel die de nurse gebruikte om Simons haar te borstelen en kwam op zijn zoon af. ‘Ik zal je leren praten, jij stom klein...’

‘Néé!’

ken. En als er iemand goed kan leren praten, ben jij het, dat weet ik zeker.’

Simon draaide zich om in haar warme omhelzing en snikte.

‘We laten het hem zien,’ beloofde de nurse. ‘Ik zal hem zijn woorden laten terugnemen, al is het het laatste wat ik doe.’

Nurse Hopkins kwam haar belofte na. Terwijl de hertog van Hastings naar Londen afreisde en probeerde te doen alsof hij geen zoon had, bracht zij elke minuut met Simon door om hardop woorden en lettergrepen te oefenen, waarbij ze hem uitbundig prees als hij iets goed deed en bemoedigend toesprak als het wat minder ging.

Het ging langzaam, maar Simons spraak ging vooruit. Toen hij zes was, was ‘n-n-n-n-n-niet’ veranderd in ‘n-n-niet’, en toen hij acht was, wist hij zonder haperen hele zinnen uit te spreken. Hij kwam nog steeds in moeilijkheden als hij van streek was, en juffie moest hem er vaak aan herinneren dat hij kalm en beheerst moest blijven als hij de woorden in één keer uit zijn mond wilde krijgen.

Maar Simon was vastbesloten en slim, en wat misschien het belangrijkste was, hij was enorm koppig. Hij leerde voor elke zin een paar keer adem te halen en over zijn woorden na te denken voordat hij ze probeerde uit te spreken. Hij bestudeerde het gevoel in zijn mond als hij goed sprak en probeerde te analyseren wat er misging als dat niet lukte.

Eindelijk, toen hij elf was, ging hij voor nurse Hopkins staan, zweeg even en na enig nadenken zei hij: ‘Ik denk dat het tijd is dat we naar mijn vader gaan.’

De nurse keek met een ruk op. De hertog had de jongen in geen zeven jaar gezien. En hij had geen van de brieven beantwoord die Simon hem had gestuurd.

Simon had er bijna honderd verzonden.

‘Weet je het zeker?’ vroeg ze.

Simon knikte.

‘Goed dan. Ik zal het rijtuig bestellen. Morgenochtend vertrekken we naar Londen.’

De reis duurde anderhalve dag en het was laat in de middag toen het rijtuig voor Basset House stilhield. Simon nam verwonderd het drukke Londense straatbeeld in zich op terwijl nurse Hopkins met hem het bordes op liep. Ze hadden geen van beiden ooit eerder een bezoek gebracht aan Basset House, dus toen de nurse voor de deur stond, wist ze niets anders te doen dan aankloppen.

De deur zwaaide binnen enkele seconden open, en voor hen stond een nogal imponerende butler, die vanaf enige hoogte op hen neerkeek.

‘Bestellingen moeten achterom,’ sprak hij met monotone stem, en hij stak zijn hand al uit om de deur dicht te doen.

‘Wacht!’ zei de nurse snel, terwijl ze haar voet tussen de deur stak. ‘Wij zijn geen bedienden.’

De butler bekeek minachtend haar kleding.

‘Nou ja, ik wel, maar hij niet.’ Ze greep Simon bij zijn arm en trok hem naar voren. ‘Dit is graaf Clyvedon, en u doet er goed aan hem met respect te behandelen.’

De mond van de butler viel letterlijk open en hij knipperde een paar keer met zijn ogen voordat hij zei: ‘Ik had begrepen dat graaf Clyvedon dood is.’

‘Wát?’ gilte de nurse.

‘Ik ben helemaal niet dood!’ riep Simon uit, met alle gerechtvaardigde verontwaardiging van een elfjarige.

De butler nam Simon op, herkende onmiddellijk de uiterlijke kenmerken van de Bassets en gebaarde hen binnen te komen.

‘Waarom dacht u dat ik d-dood was?’ vroeg Simon. Hij ver-

vloekte zichzelf om de hapering, maar verbaasde zich er niet over. Hij stotterde altijd het meest als hij kwaad was.

‘Het is niet aan mij daar uitspraken over te doen,’ antwoordde de butler.

‘Jazeker wel,’ repliceerde de nurse. ‘Je kunt zoiets niet tegen een jongen van zijn leeftijd zeggen zonder het uit te leggen.’

De butler zweeg even en zei toen uiteindelijk: ‘Mijnheer de hertog heeft in geen jaren over u gesproken. Het laatste wat ik van hem heb gehoord is dat hij geen zoon heeft. Toen hij dit zei zag hij er nogal gepijnigd uit, dus niemand is er verder op doorgegaan. Wij – dat wil zeggen de bedienden – veronderstelden dat u was overleden.’

Simon voelde hoe zijn kaken zich spanden en zijn keel samenkneep.

‘Zou hij dan niet in de rouw zijn gegaan?’ vroeg de nurse fel. ‘Hebben jullie daar niet over nagedacht? Hoe konden jullie ervan uitgaan dat de jongen was gestorven als zijn vader niet in de rouw was?’

De butler haalde zijn schouders op. ‘Mijnheer de hertog draagt vaak zwart. Rouw zou niets aan zijn kleding hebben veranderd.’

‘Dit is een schande,’ zei nurse Hopkins. ‘Ik sta erop dat je onmiddellijk mijnheer de hertog erbij haalt.’

Simon zei niets. Hij was te druk met zijn emoties onder controle te krijgen. Dat moest. Hij zou onmogelijk met zijn vader kunnen praten zolang zijn bloed nog zo door zijn lichaam raasde.

De butler knikte. ‘Hij is boven. Ik zal hem onmiddellijk van uw komst op de hoogte stellen.’

De nurse begon woedend heen en weer te lopen en mompelde zachtjes in zichzelf, waarbij ze voor mijnheer de hertog alle lelijke woorden gebruikte die ze in haar verrassend uitgebreide woordenschat kon vinden. Simon bleef midden in de kamer staan, met zijn armen als boze stokjes langs zijn zij, en haalde diep adem.

Je kunt dit, schreeuwde hij in gedachten. *Je kunt dit*.

De nurse draaide zich naar hem om, zag hoe hij zijn woede in toom probeerde te houden en hernam zich onmiddellijk. ‘Ja, dat is goed,’ zei ze snel. Ze liet zich op haar knieën vallen en nam zijn handen in de hare. Ze wist beter dan wie dan ook wat er zou gebeuren als Simon de confrontatie met zijn vader aan zou gaan voordat hij was gekalmeerd. ‘Haal diep adem. En zorg ervoor dat je over je woorden nadenkt voor je iets zegt. Als je je kunt...’

‘Ik zie dat je de jongen nog steeds in de watten legt,’ klonk een hooghartige stem vanuit de deuropening.

Nurse Hopkins ging rechtop staan en draaide zich langzaam om. Ze probeerde iets respectvols te bedenken om te zeggen. Ze probeerde iets te bedenken waarmee ze deze afschuwelijke situatie ten goede kon keren. Maar toen ze naar de hertog keek, zag ze Simon in hem en haar woede borrelde weer op. De hertog mocht dan sprekend op zijn zoon lijken, hij was beslist geen vader voor hem.

‘Mijnheer, u bent verachtelijk,’ beet ze hem toe.

‘En u, mevrouw, bent ontslagen.’

De nurse week wankelend achteruit.

‘Niemand spreekt zo tegen de hertog van Hastings,’ brulde hij. ‘Niemand!’

‘Zelfs de koning niet?’ vroeg Simon spottend.

Hastings draaide zich met een ruk om, zonder op te merken dat zijn zoon zonder haperen had gesproken. ‘Jij,’ zei hij met lage stem.

Simon knikte kort. Hij had één zin vloeiend weten uit te brengen, maar het was een korte zin geweest en hij wilde zijn geluk niet op de proef stellen. Niet terwijl hij zo kwaad was. Normaal gesproken gingen er dagen voorbij dat hij niet stotterde, maar nu...

De manier waarop zijn vader hem aanstaarde, gaf hem het gevoel dat hij een klein kind was. Een idioot klein kind.

Plotseling voelde zijn tong log en dik.

De hertog glimlachte wreed. 'Wat heb je voor jezelf te zeggen, jongen? Hè? Wat heb je te zéppen?'

'Het is goed, Simon,' fluisterde nurse Hopkins, terwijl ze de hertog een woedende blik toewierp. 'Laat je niet van streek maken. Je kunt het, lieverd.'

Maar op de een of andere manier maakte haar bemoedigende toon het alleen maar erger. Simon was hier gekomen om zich tegenover zijn vader te bewijzen, en nu behandelde zijn kindermeisje hem als een baby.

'Wat is er aan de hand?' hoonde de hertog. 'Ben je je tong verloren?' Simons spieren verkrampden zo dat hij begon te trillen.

Vader en zoon staarden elkaar aan. Het leek een eeuwigheid te duren, maar ten slotte vloekte de hertog en liep met grote passen naar de deur. 'Jij bent mijn grootste mislukking,' siste hij zijn zoon toe. 'Ik weet niet waar ik jou aan heb verdiend, maar moge God me helpen als ik je ooit nog onder ogen krijg.'

'Mijnheer!' zei nurse Hopkins verontwaardigd. Zo sprak je niet tegen een kind.

'Verdwij uit mijn ogen met hem!' beet hij haar toe. 'Je mag je baan houden, zolang je hem maar bij mij vandaan houdt.'

'Wacht!'

De hertog draaide zich bij het horen van Simons stem langzaam om. 'Zei je iets?' vroeg hij traag.

Simon ademde drie keer langzaam in door zijn neus. Zijn lippen had hij nog steeds woedend op elkaar geklemd. Hij dwong zijn kaken om zich te ontspannen en wreef met zijn tong over zijn gehemelte om zich eraan te herinneren hoe het voelde om zonder haperen te praten. Ten slotte, net toen de hertog op het punt stond hem weer de deur te wijzen, opende hij zijn mond en zei: 'Ik ben uw zoon.'

Simon hoorde nurse Hopkins een zucht van opluchting slaken en in de ogen van zijn vader zag hij iets opbloeien wat hij nog nooit eerder had gezien. Trots. Niet veel, maar er was iets dat zich schuilhield in de diepte; iets wat Simon een sprankje hoop gaf.

‘Ik ben uw zoon,’ zei hij weer, iets luider nu, ‘en ik ben niet d...’
Plotseling kneep zijn keel dicht. En Simon raakte in paniek.

Je kunt dit. Je kunt dit.

Maar zijn keel voelde strak en zijn tong voelde dik en de ogen van zijn vader knepen samen...

‘Ik ben niet d-d-d...’

‘Ga naar huis,’ zei de hertog met lage stem. ‘Er is hier geen plaats voor jou.’

Simon voelde de afwijzing van de hertog tot in zijn botten. Hij voelde hoe een merkwaardige pijn zijn lichaam binnenkroop en zich om zijn hart nestelde. En terwijl de haat zijn lichaam overspoelde en door zijn ogen naar buiten stroomde, deed hij zichzelf een plechtige belofte.

Als hij niet de zoon kon zijn die zijn vader wilde, bij god, dan zou hij precies het tegenovergestelde zijn...

De Bridgertons zijn veruit de vruchtbaarste familie in de hogere echelons van de samenleving. Een dergelijke ijver aan de kant van de burggravin en de overleden burggraaf is prijzenswaardig, hoewel de naamkeus voor hun kinderen alleen maar banaal genoemd kan worden. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory en Hyacinth – ordelijkheid is natuurlijk immer heilzaam, maar men zou denken dat intelligente ouders in staat zouden zijn hun kinderen in het gareel te houden zonder hun namen alfabetisch te rangschikken.

Overigens is de aanblik van de burggravin met al haar acht kinderen in één kamer voldoende om de vrees te wekken dat men dubbel ziet, of driedubbel, of erger. Nog nooit heeft deze schrijfster een verzameling broers en zussen bij elkaar gezien die in fysiek opzicht zo bespottelijk veel op elkaar leken. Hoewel deze schrijfster nooit de tijd heeft genomen om de kleur van de ogen vast te leggen, heeft het gezicht bij alle acht dezelfde vorm en hebben ze alle acht hetzelfde dikke, kastanjebruine haar. Men moet wel medelijden hebben met de burggravin, die voor elk van haar kinderen een gunstig huwelijk nastreeft, dat zij geen enkel kind heeft voortgebracht met een modieuzere haarkleur. Toch heeft een familie met een dergelijk consistent uiterlijk zijn voordelen: er is geen twijfel over mogelijk dat ze alle acht zijn ontsproten aan hun wettige ouders.